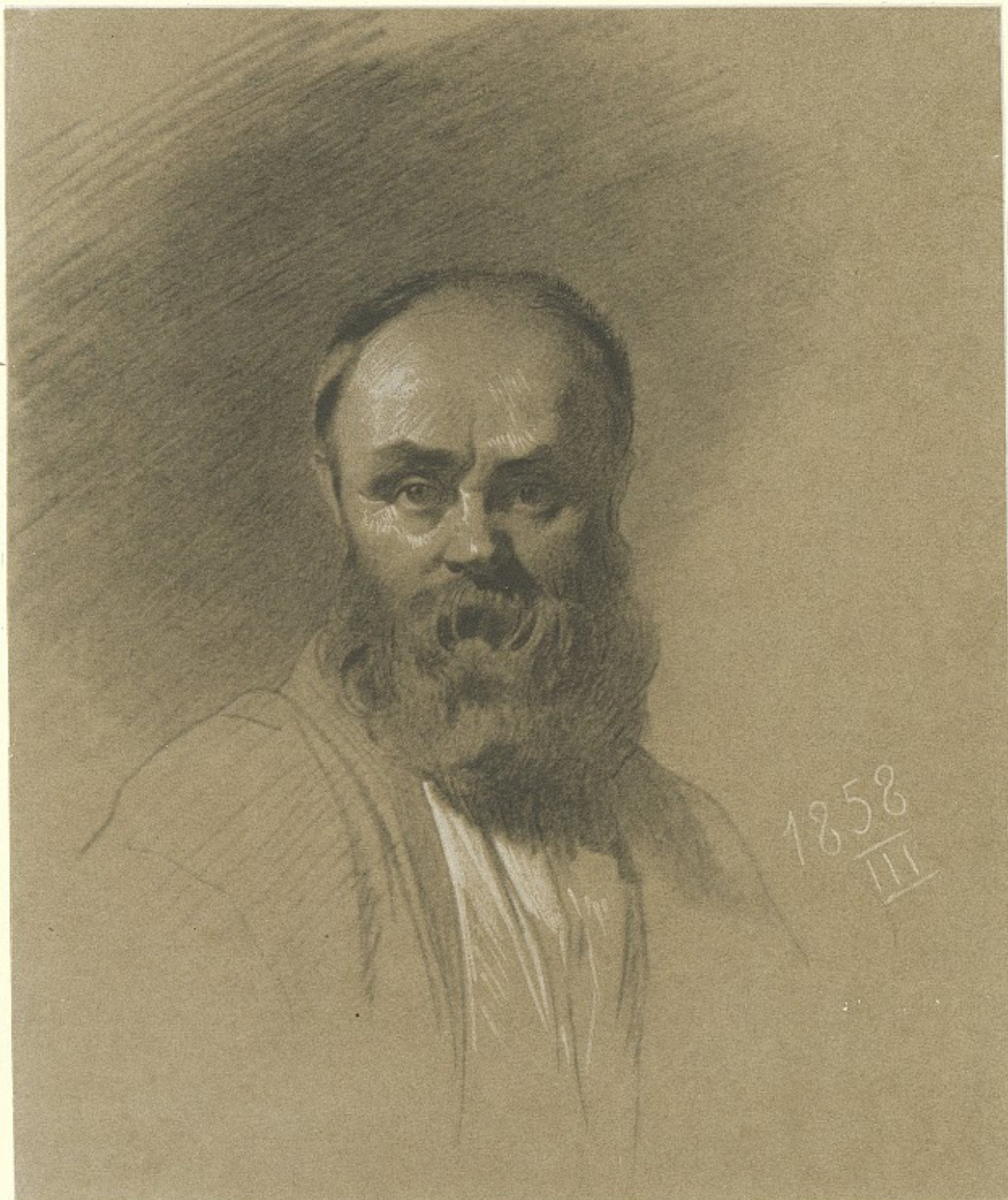
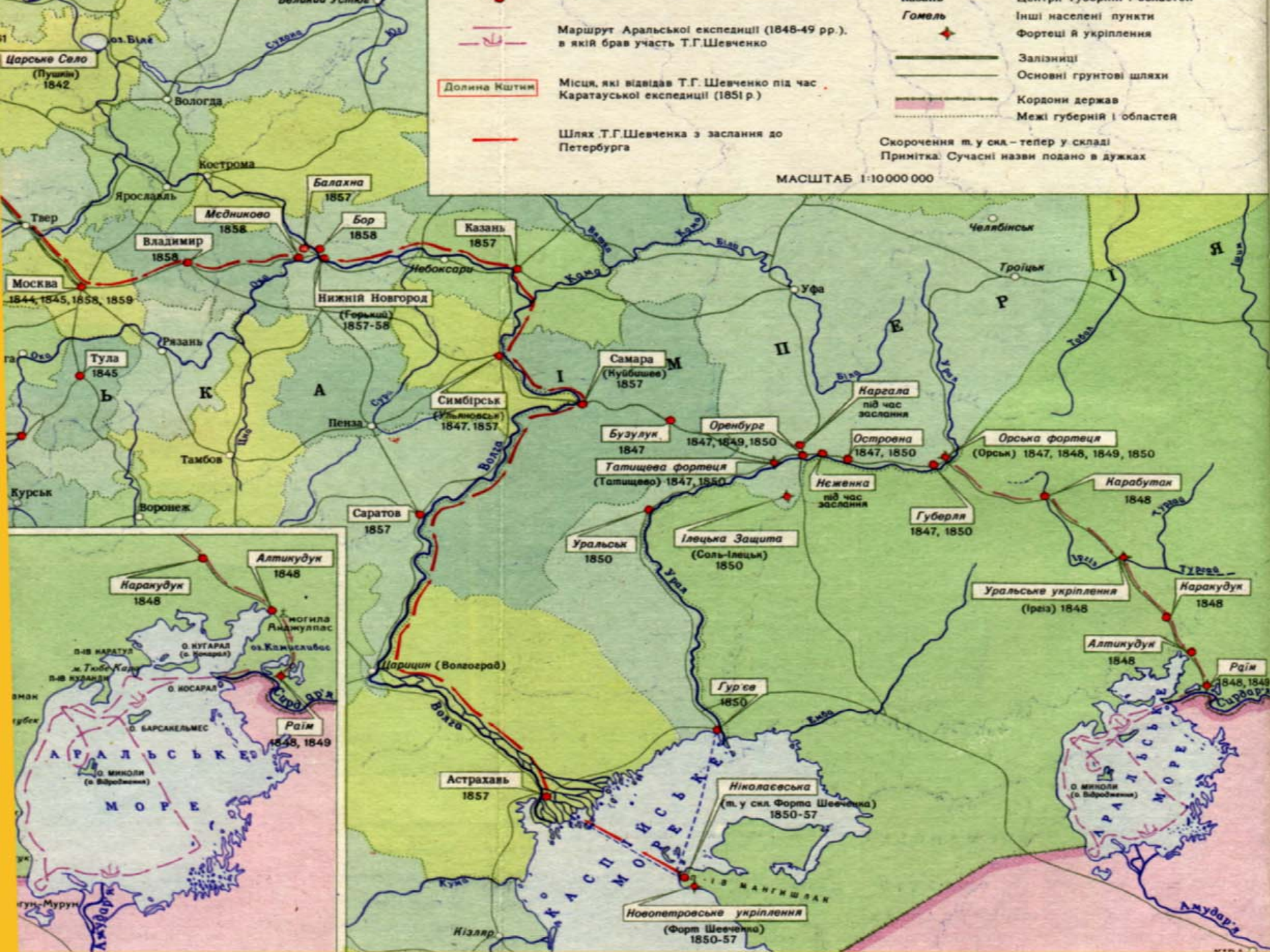
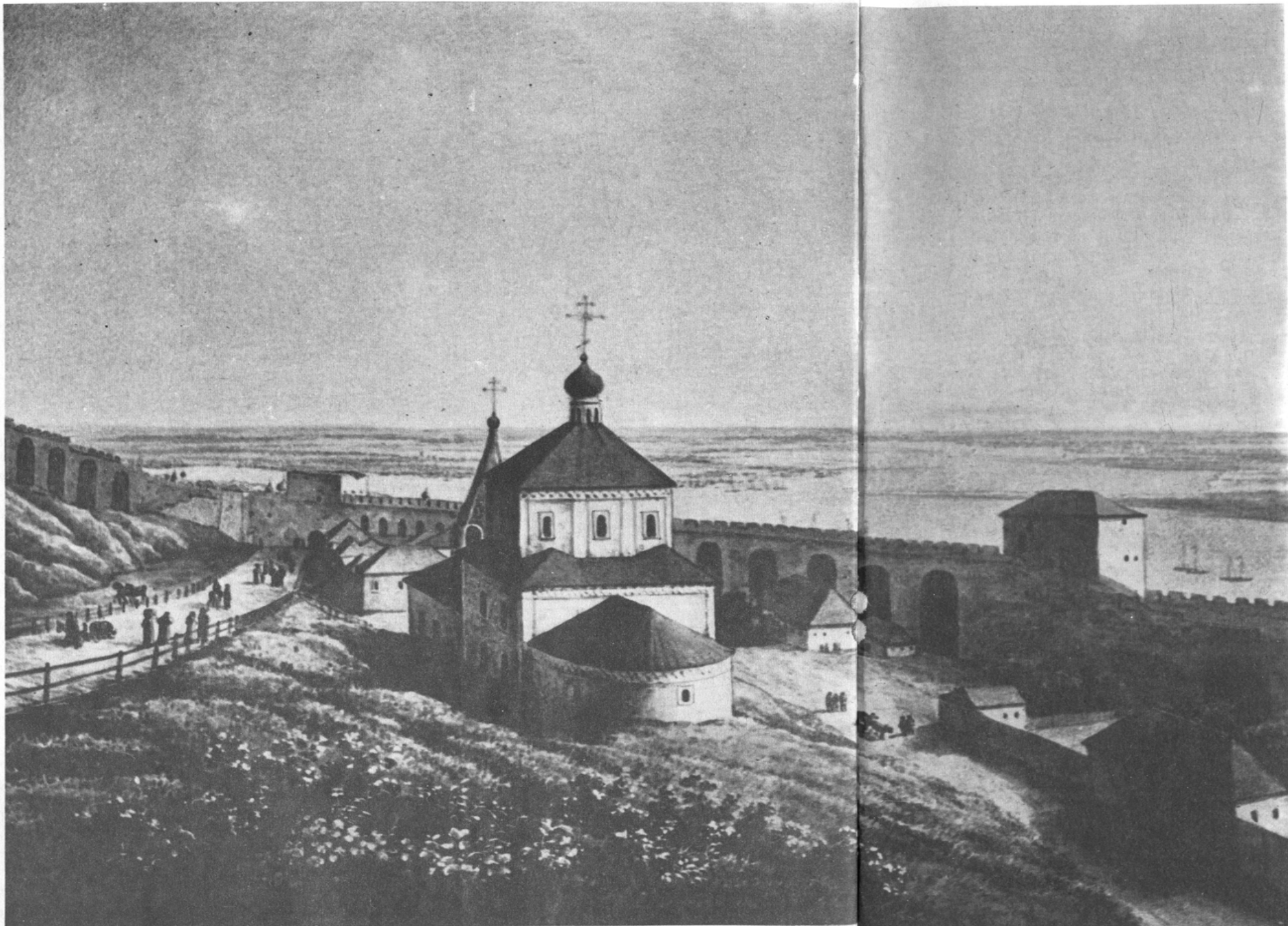

Кілька
віршів
Тараса
Шевченка

- 2 серпня залишив Новопетровське укріплення
- 22 серпня виїхав з Астрахані до Нижнього Новгороду
- 20 вересня поет прибув до Нижнього Новгороду
- 24 грудня до нього приїхав Михайло Щепкін
- 30 січня сватає Катерину Піунову
- 10 лютого записує в Щоденник триптих віршів
- 8 березня поет залишив Нижній Новгород
- 10 березня Шевченко прибув до Москви

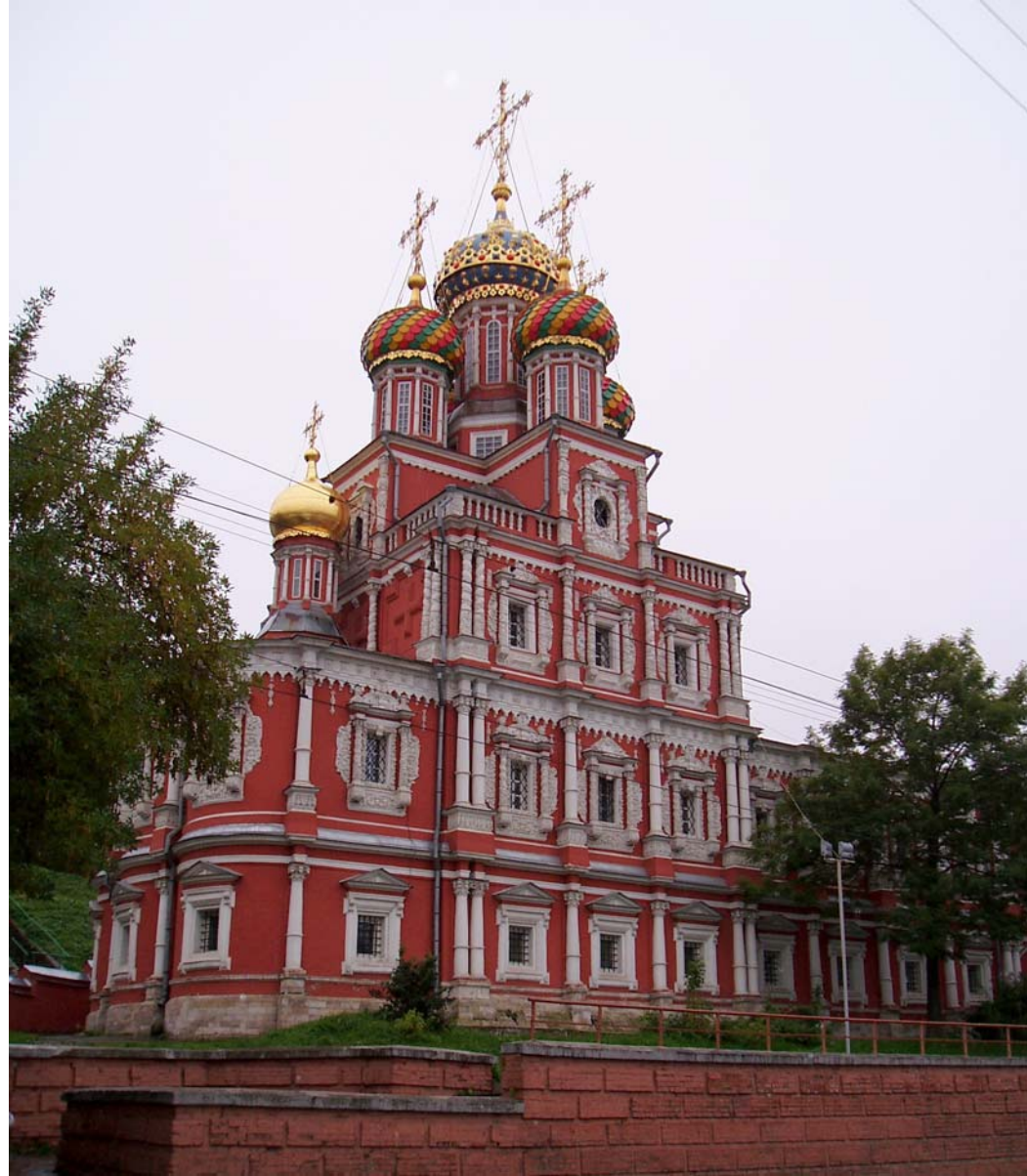

А. Мартинов. Видял
И

15. АРХАНГЕЛЬСЬКИЙ СОБОР У НИЖНЬОМУ НОВГОРОДІ.
Сепія, білило. [11—12.X 1857].

13. БЛАГОВІЩЕНСЬКИЙ СОБОР У НИЖНЬОМУ НОВГОРОДІ
Сеп'я, білило. [26.IX 1857].

Олександр Миколайович

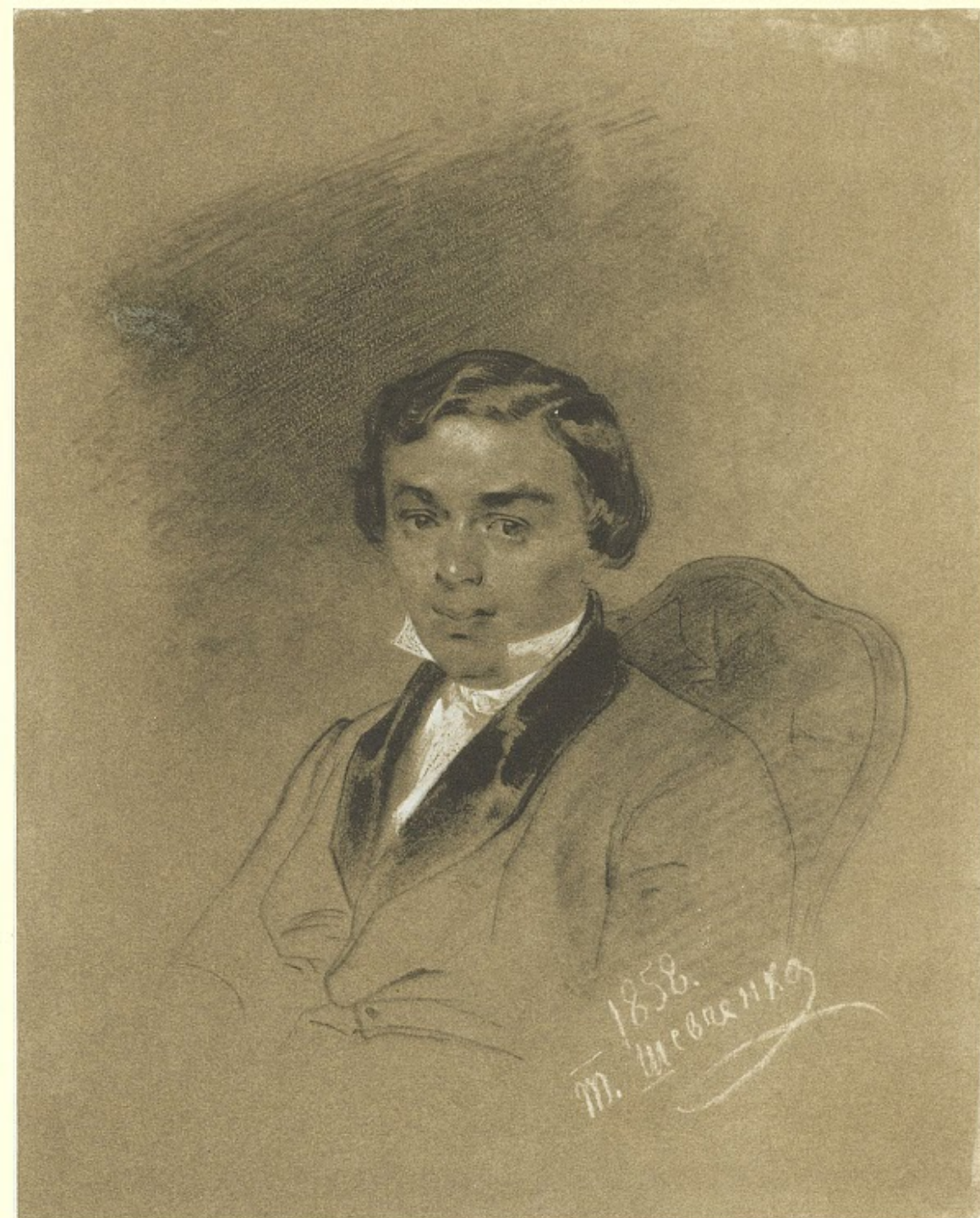
МУРАВИЙОВ

Нижегородський військовий
губернатор

Колишній декабрист

(1792-1863)

Константин Шрейдерс

чиновник з особливих
доручень при
Нижегородському генерал-
губернаторові

Всесоюзный дом
Главный дом

ДОЛЯ

10. лютого, 1858

Ти не лукавила зо мною,
Ти другом, братом і сестрою
Сіромі стала. Ти взяла
Мене, маленького, за руку
І в школу хлопця одвела
До п'яного дяка в науку.
— Учися, серденько, колись
З нас будуть люде, — ти сказала.
А я й послухав, і учивсь,
І вивчився. А ти збрехала.
Які з нас люде? Та дарма!
Ми не лукавили з тобою,
Ми просто йшли; у нас нема
Зерна неправди за собою.
Ходімо ж, доленько моя!
Мій друже вбогий, нелукавий!
Ходімо дальше, дальше слава,
А слава — заповідь моя.

МУЗА

А ти, пречистая, святая,
Ти, сестро Феба молодая!
Мене ти в пелену взяла
І геть у поле однесла.
І на могилі серед поля,
Як тую волю на роздоллі,
Туманом сивим сповила.
І колихала, і співала,
І чари діяла... І я...
О чарівниченько моя!
Мені ти всюди помагала.
Мене ти всюди доглядала.
В степу, безлюдному степу,
В далекій неволі,
Ти сіяла, пишалася,
Як квіточка в полі!
Із казарми нечистої
Чистою, святою
Пташечкою вилетіла

І понадо мною
Полинула, заспівала
Ти, золотокрила...
Мов живущою водою
Душу окропила.
І я живу, і надо мною
З своєю Божою красою
Гориш ти, зоренько моя.
Моя порадонько святая!
Моя ти доле молодая!
Не покидай мене. Вночі,
І вдень, і ввечері, і рано
Витай зо мною і учи,
Учи неложними устами
Сказати правду. Поможі
Молитву діяти до краю.
А як умру, моя святая!
Моя ти мамо! Положи
Свого ти сина в домовину,
І хочь єдиную сльозину
В очах безсмертних покажи.

СЛАВА

А ти, задрипанко, шинкарко,
Перекупко п'яна!
Де ти в ката забарилась
З своїми лучами?
У Версалі над злодієм
Набор розпустила?
Чи з ким іншим мизкаєшся
З нудьги та з похмілля.
Горнись лишень ти до мене,
Та витнемо з лиха,
Гарнесенько обіймемось,
Та любо та тихо

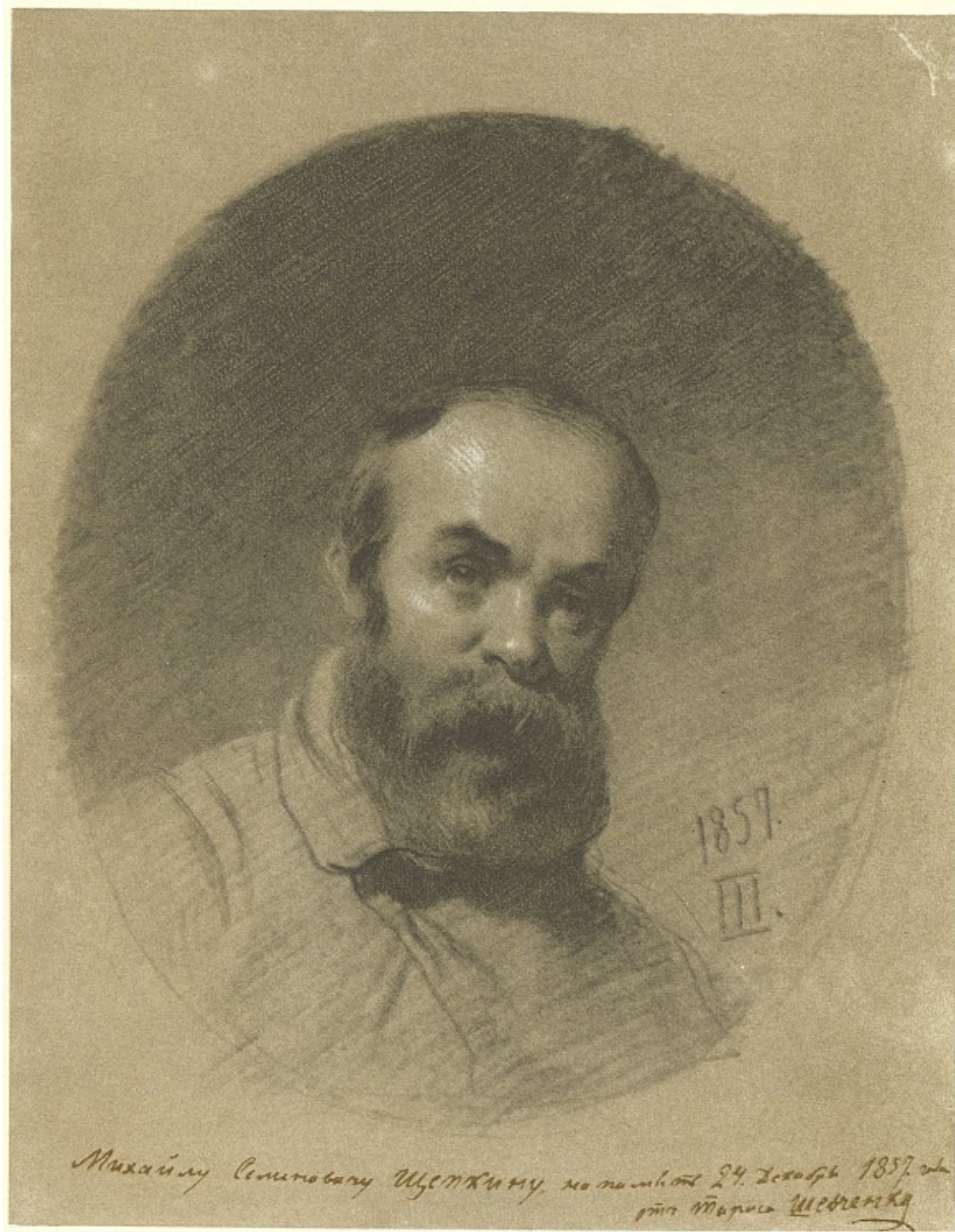
Пожартуєм, чмокнемося,
Та й поберемося,
Моя крале мальована.
Бо я таки й досі
За тобою чимчикую.
Ти хоча й пишалась
І з п'яними кесарями
По шинках хилялась,
А надто з тим Миколою
У Севастополі, —
Та мені про те байдуже.
Мені, моя доле,
Дай на себе подивитись,
Дай і пригорнутись,
Під крилом твоїм любенько
В холодку заснути.

Якось-то йдучи уночі
Понад Невою... та йдучи
Міркую сам-таки з собою:
— Якби то, — думаю, — якби
Не похилилися раби...
То не стояло б над Невою
Оцих осквернених палат!
Була б сестра! і був би брат!
А то... нема тепер нічого...
Ні Бога навіть, ні півбога.
Псарі з псарями царять,
А ми, дотепні доїзжачі,
Хортів годуємо та плачем.

Отак-то я собі вночі,
Понад Невою ідучи,
Гарненько думав. І не бачу,
Що з того боку, мов із ями,
Очима лупа кошеня.
А то два ліхтаря горять
Коло апостольської брами.
Я схаменувся, осінивсь
Святим хрестом і тричі плюнув
Та й знову думать заходивсь
Про те ж таки, що й перше думав.

13 листопада 1860 р., С.-Петербург

Михайлу Семёнову Шенкуну, по повелению 24. декабря 1857. года
глас. Марии Шенкуну